

gledanja in stoji izven stroge diferenciacije ter priznava in občuti v interesu slovenstva etična izhodišča, se zave, da je osamljen in brez moči.

Če hoče inteligenca izoblikovati nov življenjski občutek slovenstva, se mora spremeniti njena notranja struktura. Občutimo, da je resnično že čas, ko se mora nehati njena čudovita lahkomiselnost, kajti zavedati se mora, da si utegne v bodočnosti naprtiti še večjo krivdo.

MATI

ALFONZ GSPAN

*Sedem rojstev ji je nameril čas,
sedem trpljenj je šlo skozi njo —
Mi pa smo ji vse preskopó
za bridkosti vračali radosti.*

*Pod véčer včasí pri oknu sama poseda,
zadnji žarki ji v prazno naročje lijó,
zdaj zdaj ji pričakujoče oko
prebegne pusto, jesensko ulico.*

*Sence gnetó se po sivih zakotjih,
kostanj pred hišo razsiplje bogate plodove,
zima se krade na bližnje vrtove,
po strešnih slemenih se dimi pletó.*

*V sômrak zapoje zvonček zdravomarijo.
Njena ramena se zdaj globoko povesejo,
bele, žiláve roke na prsih se sklenejo
in trudne misli ji v molitvi utonejo.*

*Neslišno seda temà za veliko mizo,
kjer smo nekoč kramljaje posedali mi,
si pravili storije in z lačnimi očmi
vse bajne dežele sanjaje preromali.*

*Stoli samevajo. Nikogar več ni,
da bi glasno odgovarjal njeni molitvi.
In kakor se ptice razstale so ob selitvi,
tako smo se križem po svetu razšli.*

*Odzvonilo je ... Mati pokriža se in se zagleda v
mrak,
trudna spokojnost ji dahne v obraz,
stara ura na zidu pa ji prešteva čas:
o kako tiho se ji izteka ostanek samotnih dni!*